

ประสบการณ์ที่วัดอัมพวัน

ขจี เลิศติลภ

R4007

ปัจจุบัน ดิฉันเป็นข้าราชการบำนาญ กทม. ขณะที่เขียนนี้มีอายุ ๖๓ ปี ดิฉันได้ทราบกิตติศัพท์ความมีคุณธรรมสูงของหลวงพ่พระภาวนาวิสุทธิคุณ เมื่อประมาณสิบกว่าปีมาแล้ว จากหนังสือกฎแห่งกรรมของคุณ ท.เลียงพิบูลย์ ทำให้ดิฉันมีความกระหายใครจะได้อ่านจักท่าน อยากจะมากראบท่าน

ดิฉันถามเพื่อนทุกคนว่า วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ไปขึ้นรถได้ที่ไหน และไปลงรถที่ตรงไหน ปรากฏว่าไม่มีใครทราบ จนกระทั่งเวลาผ่านไปผ่านไปประมาณปีเศษ

วันหนึ่ง คุณวารุณี ชาญสมบูรณ์ โทรศัพท์มาหาดิฉัน บอกว่า วันอาทิตย์ที่จะถึงนี้ หลวงปู่สิม วัดถ้ำผาปล่อง จังหวัดเชียงใหม่ จะมาแสดงธรรมที่ตึก สว. วัดบวรนิเวศ แล้วเราก็นัดพบกันที่ตึก สว.

ครั้นถึงเวลาที่จะฟังธรรม ปรากฏว่าไม่ใช่หลวงปู่สิม แต่เป็นพระผอม ๆ สูง ๆ ซึ่งไม่มีใครรู้จัก เจ้าภาพผู้ที่นิมนต์ท่านมาประกาศว่า ท่านคือ พระครูภาวนาวิสุทธิ (สมณศักดิ์ขณะนั้น) เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

พอดิฉันได้ยินชื่อหลวงพ่ท่านนั้น รู้สึกตื่นเต้นดีใจที่สุด เพราะดิฉันอยากพบอยากรู้จัก อยากจะไปกราบท่านที่วัดอัมพวัน มาเป็นเวลานานแล้ว แต่ไปไม่ถูก อยู่ ๆ ก็ได้พบท่านสมดังความปรารถนา

ดิฉันคลานเข้าไปกราบท่าน เรียงถามท่านว่า ถ้าดิฉันจะไปกราบท่านที่วัดอัมพวัน ดิฉันจะไปขึ้นรถได้ที่ไหน และไปลงรถตรงไหน ท่านก็บอกว่าไปขึ้นรถที่สถานีขนส่งหมอชิต สายกรุงเทพฯ - สิงห์บุรี ไปลงกิโลเมตรที่ ๑๓๐ ดิฉันก็จำไว้

วันนั้นหลวงพ่แสดงธรรมได้ไพเราะจับใจเต็มไปด้วยคติธรรมซาบซึ่งตรึงใจทุกคน ซึ่งไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อนเลย จนเวลาผ่านไปสองชั่วโมงเต็ม ก็ยังไม่จุใจอยากให้ท่านแสดงธรรมต่อ ไม่อยากให้หยุด แต่เมื่อหมดเวลาก็จำเป็นต้องหยุด

หลังจากแสดงธรรมจบแล้ว มีสามีภรรยาคนหนึ่ง พาบุตรชายอายุประมาณ ๘-๙ ขวบเข้าไปกราบท่าน ให้ท่านเป่าศีระให้ แล้วเรียงถามท่านว่า บุตรชายดีด้อมาก ทำอย่างไรจึงจะหายดี หลวงพ่ตอบว่า

“ก็พ่อแม่มันดี้อ ลูกมันก็ดี้อตามพ่อแม่เป็นธรรมดา เปรียบเสมือนคนปลูก ต้นไม้ ถ้าปลูกอย่างมีระเบียบแบบแผน ต้นไม้ก็จะขึ้นอย่างมีระเบียบสวยงามตามแบบแผนที่วางไว้ ถ้าปลูกอย่างไม่มีระเบียบ ปลูกตรงโน้นต้นหนึ่ง ตรงนี้ต้นหนึ่ง นึกจะปลูกตรงไหนก็ปลูกเกาะเกาะเต็มไปหมด มองดูกรุงรัง หาความสวยงามไม่ได้

ถ้าเป็นอย่างนี้ จะไปโทษต้นไม้ว่ามันขึ้นไม่เป็นระเบียบจะถูกหรือ จะต้องโทษคนปลูก เพราะคนปลูกไม่มีระเบียบ ต้นไม้จึงขึ้นอย่างไม่มีระเบียบ”

หลังจากท่านเทศน์ให้สามีภรรยาคนนี้ฟังแล้ว ทำให้ดิฉันนึกถึงเด็กชายข้าง ๆ บ้านดิฉันคนหนึ่งอายุประมาณ ๑๓ ปี เป็นลูกคนโต ชื่อไอ้แก้ว พ่อแม่มีลูกเล็ก ๆ อีกหลายคน พ่อหาเงินคนเดียว ฝ่ายแม่มีหน้าที่หุงหาอาหารดูแลลูก

แต่ความจริงแล้วหน้าที่เลี้ยงดูลูกเล็ก ๆ ก็คือไอ้แก้ว ลูกคนโต ทั้ง ๆ ที่ไอ้แก้วก็อายุแค่ ๑๓ ปีเท่านั้น ตัวผอม ๆ หนึ่งกางเกงตัวเดียว เสื้อไม่ใส่ ซีโครงขึ้นเป็นลูกกระดาด ไปไหนกระเตงน้องติดเอาไปด้วย

ถ้าน้องจะร้องด้วยความหิวหรือเจ็บไข้ได้ป่วย ไอ้แก้วจะถูกแม่ตำและทุบตีประจำ ทว่าไม่มีปัญหา ทำให้น้องหยุดงอแงไม่ได้

ถ้าวันไหนแม่ไอ้แก้ว นำเงินค่ากับข้าวไปซื้อตัวดูภาพยนตร์ แสดงนำโดยมิตร-เพชรรา ดารานิยมในสมัยนั้นแล้ว เงินไม่พอซื้อกับข้าวให้ลูกกิน ก็พาลตำไอ้แก้วโตแล้วไม่รู้จักช่วยหาเงินมาช่วยเหลือเจือจุนพ่อแม่บ้าง วันหนึ่งมึงไม่ต้องแตก

ไอ้แก้วต้องทนคอยรับอารมณ์ของแม่ประจำ ชาวบ้านแถวนั้นพากันสงสาร ก็พากันจ้างไอ้แก้วไปตลาดซื้อของกิน ของใช้ แล้วให้เงินเป็นค่าจ้าง แต่ก็ไม่พอ

ไอ้แก้วจำเป็นต้องขโมย ใครเผลอไอ้แก้วต้องหยิบฉวยของในบ้านนั้นไปขาย ไอ้แก้วเข้าบ้านใครของในบ้านนั้นจะต้องหาย แต่ทุกคนก็ไม่โกรธไอ้แก้ว อกภัยให้ไอ้แก้วเสมอ แต่พากันระมัดระวังมากขึ้น หนักเข้าก็ห้ามไม่ให้ไอ้แก้วเข้าบ้าน เพราะทนความมือไวของมันไม่ได้

ในที่สุดไอ้แก้วต้องออกหากินกลางคืน ใครตากผ้าไว้ หรือลมของไว้นอกบ้าน ไอ้แก้วเก็บเรียบริ้อย ปิดประตูหน้าต่างไม่ดี ไอ้แก้วต้องย่องเข้าไปขโมย ทุกคนก็พากันระมัดระวังยิ่งขึ้น

ไอ้แก้วลยนวนลอยู่ได้ไม่ถูกตำรวจจับ เพราะความสงสารของชาวบ้าน ถ้าไอ้แก้วไม่ขโมยก็ไม่มีเงินให้แม่ แม่ก็จะทุบตีมัน เมื่อชาวบ้านพากันระมัดระวังอย่างหนาแน่น ไอ้แก้วต้องออกหากินไกล ๆ ที่ไม่มีคนรู้จัก

ในที่สุดถูกตำรวจจับจนได้และติดคุก หลังจากนั้นไอ้แก้วก็เข้าคุกออกคุกเป็นประจำ เพราะไอ้แก้วเลิกอาชีพนี้ไม่ได้

ต่อมาพ่อแม่ไอ้แก้วพากันย้ายครอบครัวไปอยู่ที่อื่น ก็เลยไม่มีใครพบไอ้แก้วอีกเลยจนบัดนี้ สมจริงตามที่หลวงพ่อดูไว้ว่าพ่อแม่มันไม่ดี ลูกมันจะดีได้อย่างไร

ต่อมาดิฉันก็พยายามมาเข้ากรรมฐานกับหลวงพ่ที่วัดอัมพวันนี้ทุกปี เพราะดิฉันยังรับราชการอยู่ มีโอกาสลาพักร้อนได้ปีละ ๑๐ วัน หลวงพ่อสอนว่า มาเข้ากรรมฐานจะต้องกินน้อย นอนน้อย พุดน้อย ปฏิบัติให้มาก ทุกคนต้องมีสัจจะต่อตัวเอง ทำจริงก็จะได้ของจริง ทำไม่จริงก็จะได้ของไม่จริง

ดิฉันพยายามทำตามที่หลวงพ่สอน แต่มันนั่งไม่ได้นาน ปวดตรงหัวเข่าที่สุดเดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง ต่อมาก็เพิ่มเป็น เดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๒ ชั่วโมง กว่าจะครบ ๒ ชั่วโมง ดิฉันปวดเข่า ปวดขามากจนสันไปทั้งตัว เหงื่อแตกโถม ออยากลุกขึ้นใจแทบขาด กลัวจะเสียสัจจะทนนั่งดูความปวดไปเรื่อย ๆ

กำหนดปวดหนอ ๆ ยิ่งปวดมาก เลยนั่งดูความปวด เต็มมันก็ค่อย ๆ เบา เต็มมันก็ค่อย ๆ ปวดหนักขึ้น หลักขึ้นจนสุดขีด ปวดจนกระทั่งสันเหมือนปลาถูกทุบคิดว่าเมื่อไรจะถึง ๒ ชั่วโมงเสียที

สังเกตดูตัวเองว่า ถ้ากระวนกระวายใจมาก มันยิ่งปวดมาก ก็เลยเปลี่ยนวิธีใหม่ เลยนั่งดูเฉย ๆ พยายามสะกดกลั้นความปวดไว้ มันอยากปวด ปล่อยให้มันปวดไป ต้องทนให้ได้ เพราะหลวงพ่บอกว่า ถ้าผ่านจุดปวดไปได้แล้ว ต่อไปจะไม่ปวดกว่าจะผ่านจุดปวดไปได้ใช้เวลาเป็นปีเลย ถ้าไม่มีความเข้มแข็งอดทนและไม่มีสัจจะแล้ว ชาตินี้ทั้งชาติจะไม่มีทางผ่าน

หลังจากนั้น ดิฉันก็ให้สัจจะว่า จะทานอาหารมือเดียว คือตอนเพล ตัดมือเข้าออกไป ทำให้มีเวลาปฏิบัติได้มากขึ้น เพราะไม่ต้องกังวลกับอาหารมือเช้า ไม่นอนกลางวัน ไม่พูดกับใครเป็นเวลา ๗ วัน ไม่สนใจใครทั้งนั้น เดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๒ ชั่วโมง กำหนดจิตไปเรื่อย ๆ ทำให้จิตเป็นสมาธิ สติมั่นคง แน่วแน่ดีมาก

เข้าวันหนึ่งประมาณตี ๔ ดิฉันได้ยินเสียงขูดยาเล็ก ๆ ซึ่งวางไว้ที่ขอบไม้ข้างฝาห้อง ตกลงมากระทบพื้น ดิฉันแปลกใจว่าของตกลงมาได้อย่างไร จึงลุกขึ้นเปิดไฟดู ปรากฏว่ามีงูตัวยาวลำตัวเป็นปล้อง ๆ สีดำสลับขาวเลื้อยอยู่บนขอบไม้ นั้น เลื้อยกลับไปกลับมาอย่างรวดเร็ว รู้สึกขนลุกทั้งตัว เพราะไม่คิดว่าจะมีงู

ดิฉันมีสติดี ไม่ตกใจ คิดได้ว่าไม่ใช่ภูธรรมาดาแน่ ๆ เพราะห้องนี้ไม่มีทางที่งูจะเข้ามาได้ แม้แต่ยุงยังเข้าไม่ได้ ดิฉันพูดกับงูว่า ออกไปจากห้องนี้เสีย เพราะดิฉันกลัว

พอดิฉันพูดจบ ฐาก็ค่อย ๆ หายออกไปทางฝาห้อง ดิฉันรีบไปดูตรงจุดที่ฐาหายไป ปรากฏว่าไม่มีฐาที่จะออกเลย แม้แต่เท่าฐาเข็ม ฐาหายไปได้อย่างไร ดิฉันรู้สึกสงสัยแต่ก็ไม่ได้ถามใคร เพราะอยู่ระหว่างปฏิบัติ ดิฉันพยายามลืมเรื่องฐาเสีย กำหนดลมหายใจไปเรื่อย ๆ ยืน เดิน นั่ง ตลอดทั้งวัน

คำวันนั้นประมาณสี่ทุ่มเศษ ดิฉันก็ล้มตัวลงเพื่อจะนอน ก็ได้ยินเสียงขวิดยาดก ลงมาอีก เหมือนตอนเช้ามีด ดิฉันรู้ว่ามิใครเข้ามาในห้องนี้อีกแน่ แต่คราวนี้ดิฉันไม่กล้าเปิดไฟ เพราะกลัวจะเห็นภาพอื่นที่ไม่ใช่ฐา ถ้าเป็นฐาก็ไม่เป็นไร เพราะเมื่อเช้าเห็น ครั้งหนึ่งแล้ว

กลัวอย่างเดียวจะเป็นคนที่หน้าตาไม่สวย เพราะห้องนี้เคยมีคนที่มาอยู่ก่อน หน้าดิฉันจะเข้ามาอยู่ พูดว่าเห็นหญิงสาวนั่งอยู่ในห้องนี้

ดิฉันก็พูดขึ้นดัง ๆ ในความมืดว่า *กรุณาออกไปเสีย ดิฉันกลัว อย่ามา เบียดเบียดดิฉันเลย* แต่เขาจะออกไปหรือไม่ ดิฉันไม่ทราบ เพราะมันมืดมองไม่เห็น และดิฉันก็ไม่สนใจเขา นอนกำหนดลมหายใจไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งหลับไป

เมื่อครบกำหนดเข้ากรรมฐานตามที่ให้สัจจะไว้แล้ว ดิฉันก็นำเรื่องมีฐาเข้ามาในห้อง ให้คุณแม่สู้มทราบ คุณแม่สู้มบอกว่า เขามาขอส่วนบุญ เมื่อครั้งคุณแม่สู้ม มาเข้ากรรมฐานที่กุฏิหลังนี้ ฐาตัวนี้ก็เข้ามาหาท่านเหมือนกัน

ต่อมาดิฉันมาขอเข้ากรรมฐานอีก ๗ วัน โดยให้สัจจะว่า ทานอาหารมือเดียว ไม่นอนกลางวัน ไม่พูดกับใคร คราวนี้ได้ผลอีก

คืนวันหนึ่งประมาณสี่ทุ่มเศษ ดิฉันยังไม่นอน ฝนตกพรวด ๆ ตั้งแต่พลบค่ำแล้ว มองลอดหน้าต่างไปดูกุฏิหลังอื่น เห็นมีดสนิททุกหลัง เจียบเขียบไม่มีเสียงอื่นใด นอกจากเสียงฝนตก

ขณะที่กำลังนั่งอยู่ คิดว่าอีกสักครูจะนอน ก็ได้ยินเสียงมีของแข็งมาเคาะ หลังคา ซึ่งเป็นสังกะสีดัง ปัง ๆๆ เดี่ยวเคาะมุมโน้น เดี่ยวเคาะมุมนี้ดัง ปัง ๆๆ รอบหลังคา เดี่ยวก็ย้ายลงมาเคาะบานหน้าต่าง ซึ่งเปิดแง้มไว้ เดี่ยวก็ย้ายขึ้นไปเคาะบนหลังคา

คิดว่าเขาจะมาไม่ไหนกับเราหนอ นั่งดูอยู่ประมาณ ๑๐ นาที ดิฉันก็คิดว่านอนดีกว่า ไม่สนใจแล้ว อย่าเคาะก็เคาะไป นอนฟังเขาเคาะไปเรื่อย ๆ

ใกล้จะหลับพอเคลิ้ม ๆ ปรากฏว่า แม่ของดิฉันซึ่งเสียชีวิตไปแล้วเข้ามาหา ดิฉันก็พูดว่า *แม่นั่นเอง นึกว่าใครมาเคาะหลังคา* แม่บอกกับดิฉันว่า *แม่ไม่มีบ้านอยู่*

ต้องเข้าบ้านเขาอยู่ เงินก็ไม่มีใช้ ต้องทำงานแลกเงินเขา พุดแล้วแม่ก็หยิบเงินซึ่งซุกอยู่ที่เอวปีกหนึ่งส่งมาให้ดิฉัน บอกว่าเป็นเงินที่รับจ้างเขาทำงานได้

ดิฉันสังเกตดูเป็นธนบัตรเหมือนกับธนบัตรของคนไทยสิบสองปันนาใช้กัน พร้อมกับส่งหนังสือให้ดิฉันเล่มหนึ่ง เล่มใหญ่และหนา รู้สึกว่าจะเป็นหนังสือธรรมะ ตัวอักษรมีลักษณะเหมือนตัวอักษรของคนไทยสิบสองปันนาใช้กัน คล้าย ๆ อักษรธรรม ภาพหน้าปกมีรูปเด็กผู้หญิงตัวผอม ๆ ซีด ๆ ยืนอยู่กับกองชิ้นส่วนของมนุษย์ ซึ่งถูกสับเป็นท่อน ๆ วางอยู่

ดิฉันก็พุดกับแม่ว่า เอาคืนไปเถอะแม่ เงินนี้ลูกใช้ไม่ได้ และหนังสือก็อ่านไม่ออก แล้วลูกจะทำบุญส่งไปให้ ก่อนจากไปแม่ขอจับมือดิฉัน ครั้งแรกดิฉันไม่ยอมให้แม่จับ ดิฉันบอกกับแม่ว่า เราอยู่คนละภพจับกันไม่ได้ แม่บอกว่าจับได้ และอ่อนวอนขอจับมือดิฉันให้ได้ ดิฉันสงสารมามาก ส่งมือให้แม่จับ หลังจากนั้นก็รู้สึกเหมือนมีแม่ติดตามดิฉันอยู่ตลอดเวลา

การที่แม่มาหาดิฉัน เล่าความทุกข์ของแม่และส่งเงินให้ดิฉัน พร้อมกับหนังสือธรรมะนั้น ดิฉันไม่ทราบว่ หมายความว่าอย่างไร เมื่อดิฉันออกจากกรรมฐาน แล้วก็ไม่มีโอกาสได้กราบเรียนถามหลวงพ่อ เพราะหลวงพ่อกำลังป่วยอยู่ และดิฉันก็รีบกลับบ้านเพื่อปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไป และก็ไม่ได้เรียนถามหลวงพ่อกันเลย

หลังจากนั้น ดิฉันก็ได้สร้างกุฏิกรรมฐาน ถวายวัดอัมพวันหนึ่งห้องเป็นเงินสองหมื่นห้าพันบาท อุทิศส่วนกุศลไปให้ทั้งแม่และพ่อ และได้ไปสร้างกุฏิสำหรับพระภิกษุเป็นเรือนไม้ทรงไทยหนึ่งหลัง ถวายวัดป่าอรัญญิกาวาส ต.บ้านฝื่อ อ.บ้านฝื่อ จ.อุดรธานี มีพระครูภาวนาจิตสุนทร เจ้าคณะอำเภอบ้านฝื่อ (ธรรมยุต) เป็นเจ้าอาวาส อุทิศส่วนกุศลให้พ่อกับแม่ พร้อมกับ ทำบุญถวายสังฆทานและทำบุญบั้งสุกุลส่งไปให้อีกหลายครั้ง

ทำให้ดิฉันระลึกถึงพระคุณของหลวงพ่อพระภิกษุวิสุทธิคุณเป็นอย่างมาก ที่แนะนำให้ดิฉันเข้ากรรมฐาน จนกระทั่งสามารถติดต่อกับแม่ของดิฉันซึ่งลวงลับไปแล้วได้

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ขณะที่ดิฉันเข้ากรรมฐาน กำหนดลมหายใจเข้าออกอยู่ พอจิตรวมดิฉันเห็นภาพนายทหารใส่ชุดใหญ่สีแดง มีเหรียญตราติดเต็มหน้าอก ใบหน้าของท่านสวยงาม สักครู่ภาพนั้นก็หายไป กลับเป็นภาพหลวงพ่อพระภิกษุวิสุทธิคุณ แล้วก็หายไปอีก

หูแว่ว ๆ ว่าดิฉันเคยอยู่ที่นั่นมาก่อน พอได้ยินเท่านั้นดิฉันก็ร้องไห้ ลักครู่ได้ยินเสียงดนตรีไทยบรรเลงเพลงโศก คล้ายเสียงระนาดเสียงปี่ เสียงซอ ดังโหยหวนคร่ำครวญมา รู้สึกว่าน้ำตามันไหลออกมามาก กลั้นอย่างไรก็ไม่หยุดอยากแต่จะร้องไห้จนกระทั่งสะอึกสะอื้น น้ำมูกก็ไหล น้ำตาก็ไหล หน้าอกเสื่อเปียกปอนหมด อยากร้องไห้ให้มันดัง ๆ ให้สาแก่ใจ

นั่งร้องไห้อยู่พักใหญ่ ได้ยินเสียงกลองพระฉันเพลดังตุม ๆ ขึ้น ดิฉันก็ออกจากสมาธิ ถ้าขึ้นนั่งต่อไป ต้องร้องไห้ตาบวมแน่ ดิฉันไม่ทราบจะทำไม่จึงได้ร้องไห้มากมายขนาดนั้น เนื่องจากดิฉันไม่ได้ทานอาหารเช้า จึงรีบล้างหน้าและออกไปทานอาหารมือเพล

คืนนั้นหลวงพ่อบอกผู้เข้ามาเข้ากรรมฐานทุกคนไปสอบอารมณ์ที่หอประชุม และได้สอบถามผลของการปฏิบัติของดิฉัน ดิฉันเรียนเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับดิฉันให้ท่านทราบ

ท่านก็สอนว่า ให้มีสติอยู่กับปัจจุบัน เรื่องอดีตและอนาคตอย่าไปเก็บมาคิด ให้จิตรู้อยู่กับตัว อย่าส่งจิตออกไปข้างนอก และท่านได้เมตตาสอนเกี่ยวกับการปฏิบัติ พร้อมทั้งยกตัวอย่างให้ฟัง ทำให้มีความรู้เพิ่มขึ้นอีกมาก พวกเราที่เข้ากรรมฐานทุกคน รู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของหลวงพ่อย่างมา

ทุกครั้งที่ดิฉันมาเข้ากรรมฐาน ถ้าตั้งใจจริง ไม่เสียดสีจะต่อตัวเองแล้ว ก็มักจะ มีเหตุการณ์แปลก ๆ เกิดขึ้นเสมอ บางครั้งขณะเดินจงกรมอยู่ (เดินจงกรมทำให้จิตเป็นสมาธิได้เร็ว) ดิฉันจะได้ยินเสียงพระสวดมนต์ดังอยู่บนอากาศ ดิฉันก็หยุดเดิน ตั้งใจเงี่ยหูฟังว่า เสียงพระสวดมนต์มาจากไหน เสียงก็หายไป พอเดินใหม่จิตเป็นสมาธิก็ได้ยินเสียงพระสวดมนต์อีก รู้สึกเยือกเย็นและมีความสุขอย่างบอกไม่ถูก

การทำบุญปฏิบัติธรรม สามารถลดกรรมที่ตัวเองทำไว้ได้มาก **ก่อนนี้ดิฉันเคยทุบหัวปลาช่อน** เพื่อใช้ประกอบอาหารจำนวนหลายตัว เพราะดิฉันมีหน้าที่ทำครัว ครั้งแรกดิฉันกลัวบาป ไม่กล้าทำ ใคร ๆ ก็พูดว่า ทำไปเถอะไม่บาป เพราะปลาเกิดมาเพื่อเป็นอาหารของคน

ต่อมาเมื่อถึงคราวที่กรรมให้ผล **ดิฉันเริ่มปวดศีรษะทุกวัน** ซึ่งก่อนนี้ดิฉันไม่เคยปวดศีรษะเลย ครั้งแรก ๆ จะปวดตอนพลบค่ำทุกวัน ชาวบ้านบอกเป็นลมตะกัง ซึ่งมักจะปวดตอนพลบค่ำ หลังจากนั้นก็จะเพิ่มเวลาปวดขึ้นมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งปวดตลอดวันทุกวัน **ทรมานที่สุด เหมือนกับลูกโป่งที่ถูกเป่าจนแทบ**

จะแตก รู้สึกเหมือนศีรษะจะระเบิด หายน้ำตาจะถนออกมา ที่ต้นคอกก็เหมือนมี คีมเหล็กมาหนีบไว้อย่างแรง

ไปหาหมอ หมอตรวจแล้ว บอกว่าตัวไม่ร้อน ไม่มีไข้ ความดันปกติ หัวใจก็เต้น ปกติ ไม่เป็นอะไร ดิฉันก็บอกว่า ขณะนี้ดิฉันกำลังปวดศีรษะแทบจะแตกแล้ว ขอได้โปรดจ่ายยาให้ดิฉันไปทานแก้ปวดด้วย หมอก็หาว่าดิฉันเป็นโรคอุปาทาน คือไม่เป็นอะไร แต่คิดว่าตัวเองเป็นโน่นเป็นนี่ หมอให้ยาไม่ถูก

ดิฉันหมดปัญญาที่จะบอกให้หมอเชื่อ ก็เลยไปร้ายขายยา ซื้อมาตำใจมาทานเอง (สมัยนั้นยาแก้ปวดยังไม่มีเผยแพร่มากเหมือนสมัยนี้) พอทานยาตำใจแล้วรู้สึกหายปวด แต่พอหมดฤทธิ์ยา ก็ปวดอีก ดิฉันก็ทานยาตำใจอีก วันหนึ่ง ๆ ทานยาตำใจหมดไปหลายซอง ทานมาก ๆ บางครั้งยาบีบหัวใจ หัวใจเต้นเร็วมาก หน้ามืดเหมือนจะเป็นลม ต้องนั่งพักผ่อนสักครู่

ดิฉันซื้อมาตำใจครั้งหนึ่ง ๆ เป็นร้อยซอง เพราะจะได้ไม่ต้องไปซื้อบ่อย ๆ คนขายสงสัยว่า ดิฉันซื้อไปทำไมทีละมาก ๆ เพื่อน ๆ รู้ก็ห้ามไม่ให้ทาน หาว่าดิฉันติดยาตำใจเหมือนยาเสพติด เขาไม่รู้หรอกว่าดิฉันไม่ได้ติดยาตำใจ แต่จำเป็นต้องทาน เพราะมันปวดศีรษะแทบแตก

ปวดเบ่งเหมือนกับดวงตาจะทะลักออกมานอกเบ้า ที่ต้นคอกก็ปวดมาก เหมือนมีคีมมาหนีบอย่างแรงและหนักศีรษะเหมือนถูกกดให้ต่ำลง ทุกครั้งที่ทานยาตำใจมันจะหายไปชั่วคราว เพราะฉะนั้นดิฉันจึงจำเป็นต้องทาน เขาบอก ว่า นั่นแหละคืออาการของคนติดยาเสพติด

ดิฉันทราบว่าการเจ็บปวดครั้งนี้ มาจากกรรมที่ดิฉันเคยทุบหัวปลาช่อนแห้งนอน ดิฉันเลิกเบียดเบียนชีวิตสัตว์ ไม่ซื้อสัตว์มีชีวิตมาปรุงอาหารอีกเลย พยายามทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ และซื้อปลาช่อนจากตลาดไปปล่อยที่แม่น้ำเป็นประจำ หมั่นนั่งสมาธิภาวนา อุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย

ถึงคราวจะหายก็หายปวดไปโดยไม่รู้สึกตัว ไม่ได้ไปรักษาที่ไหนก็หายไปเอง สังเกตดูตัวเองว่า หายปวดแน่แล้วหรือ มันก็ไม่ปวด แสดงว่า หมดกรรมจากปลาช่อนแล้ว นี่คือผลจากการทำบุญปฏิบัติธรรม

ขณะนี้ดิฉันซื้อปลาช่อนมาปล่อยอยู่เสมอ แต่เป็นที่น่าเสียดายในยุวี่ว่าเวลานี้แม่น้ำเจ้าพระยาที่กรุงเทพมหานคร น่าเสียดายหมดแล้ว เพราะฝีมือพวกมนุษย์มักง่าย

เห็นแก่ตัวไม่สามารถจะปล่อยปลาลงไปได้ ขึ้นปล่อยลงไปก็ตายหมด จำเป็นต้องไปปล่อยตามต่างจังหวัดที่น้ำยังไม่เน่าเสีย

หลังจากใช้กรรมที่ทำกับปลาช่อนหมดแล้ว ดิฉันก็มารับกรรมจากการตีแมวอีก ดิฉันเคยตีแมวนานมาแล้ว ตั้งแต่ยังไม่มาเข้ากรรมฐาน สาเหตุเพราะแมวชอบมาขโมยปลาที่ดิฉันทอดไว้เสมอ ๆ

วันนั้นดิฉันเห็นแมวกำลังก้มหน้าก้มตา กินปลาอยู่บนโต๊ะอาหาร ซึ่งทำไว้ใหม่ ๆ ดิฉันก็ใช้ไม้ขัดหม้อขวาดลงไปทีหลังอย่างแรง เพียงหนึ่งครั้งเท่านั้น แมวร้องด้วยความเจ็บปวด แล้ววิ่งหนีไป

ดิฉันเห็นดังนั้นก็รู้สึกเสียใจและสงสารมันมาที่ตีมันแรงไป และคิดในใจว่า ขอโทษนะแมว ต่อไปฉันจะไม่ทำอย่างนี้อีก ตั้งแต่นั้นมา ดิฉันก็ไม่เคยตีมาอย่างนี้อีกเลย

แต่เมื่อก่อกรรมแล้ว ก็ต้องได้รับผลของกรรมเป็นธรรมดา ทำให้ดิฉันมีโรคใหม่เกิดขึ้นอีก คือ โรคปวดหลัง มันปวดรวดร้าวไปถึงสะโพก หัวเข่า และขาตลอดถึงข้อเท้า จะนั่งจะลุกแสนจะลำบาก เวลาเดินก็ต้องลากขาเดิน

ปวดมากจนกระทั่งนั่งทำวัตรสวดมนต์ไม่ได้ ต้องยืนทำวัตรสวดมนต์ ถึงกับร้องไห้ออกมา เสียใจว่า ทำไมเราจึงต้องมารับกรรมมากขนาดนี้ ก็รู้แน่นอนว่า กรรมเพราะเราเคยตีแมวที่หลัง จึงปวดหลังตรงกับที่ตีแมวพอดี

ไปหาหมออีกซเรย์ดู ปรากฏว่า กระดูกอ่อนที่สันหลัง มันแตกออกมาทางเส้นประสาท ทำให้ปวดมาก หมอบอกว่าต้องผ่าตัด ก็ถามหมอบอกว่าขอยาไปทานแทนการผ่าตัดจะได้ไหม

หมอบอกว่า มีทางหายทางเดียว คือต้องผ่าตัด ไม่เช่นนั้น จะต้องปวดทรมานไปจนตลอดชีวิต

ดิฉันหมดหนทางหลีกเลี่ยง จึงจำใจให้หมอผ่าตัด และตัดกระดูกที่มันโผล่ออกมาทางเส้นประสาทออก ก็หายปวดเหมือนปลิดทิ้ง ทำให้มีสุขภาพแข็งแรงสบายดีหลายปี มาจนถึงขณะนี้

ขณะที่กำลังเขียนหนังสืออยู่นี้ รู้สึกว่าโรคปวดหลัง ปวดเข่า ปวดขา กลับมาเริ่มปวดอีก เดี่ยวปวด เดี่ยวหาย สงสัยว่ากรรมจากการตีแมวดังคงจะไม่หมดง่าย ๆ อาจจะต้องเข้าผ่าตัดกระดูกอีกเป็นครั้งที่สอง

เขาเป็นเพียงสัตว์เดรัจฉาน เราตีเขาทีเดียว แต่เราต้องรับกรรมทรมานนับเป็นสิบปี แล้วบางท่านที่ทำร้ายมนุษย์ด้วยกันแล้ว กรรมจะขนาดไหน เห็นแล้ว

รู้สึกหวาดกลัว และชนพองสยองเกล้า จากผลกระทบแทนเขาเหลือเกิน トラバิดที่ท่าน
ยังไม่ประสบกับตัวเอง ท่านจะไม่มีวันรู้รสชาติของความทุกข์ทรมานเป็นอันขาด

พระพุทธเจ้าท่านจึงทรงให้เลิกกระทำบาปทั้งปวง ให้บำเพ็ญบุญกุศลให้
มาก เพราะนรกมีจริง สวรรค์ นิพพานก็มีจริง ไม่ต้องสงสัย ถ้าผู้ใดยังสงสัยว่า นรก
สวรรค์ นิพพาน มีจริงหรือไม่ ไม่เคยรู้ ไม่เคยเห็น ก็อย่าฟังไปกล่าวว่ามันไม่มี

ถ้าトラバิดที่ความโลภ ความโกรธ ความหลง ตัณหา ราคะ ยังมีอยู่ในตัวตน
นรก สวรรค์ พระนิพพานก็ต้องมีจริง หรือหากผู้ใดยังสงสัยอยู่ ก็จงฝึกหัดปฏิบัติจิต
ให้เดินตามวิปัสสนากรรมฐานตามพระพุทธบัญญัติก็จะได้รู้ ได้เห็น ด้วยตนเองว่า
นรก สวรรค์ พระนิพพาน ที่พระพุทธเจ้ากล่าวบัญญัติไว้นั้นมีอยู่จริง ผลแห่งกรรมมี
จริง ผู้ใดกระทำความอันใดไว้ ก็จะต้องได้รับผลของกรรมนั้นสืบไป

นักเรียน นักพูดนั้น ให้เรียนให้พูดไปจนวันตาย ก็ไม่รู้ไม่เห็น ยิ่งเรียนยิ่ง
เป็นวิจิกิจฉา (สงสัย) เพราะธรรมเนียมปฏิบัติจิตนี้ ไม่ใช่เล่าเรียนท่องบ่น จำเอามา
พูด มาคุย อวดอ้างว่า ตนรู้ตนเห็น โดยนึกเดาเอาเอง เพราะธรรมยังไม่บังเกิด
ในตน ยังไม่มีในตน ว่ามีในตนนั่นเอง จึงไม่เห็นบุญเห็นบาป เห็นภพ เห็นชาติ
เห็นนรก เห็นสวรรค์ พระนิพพาน ตามพระพุทธบัญญัติ ไม่รู้กระทั่งวิญญูณ
ของตนที่เวียนว่ายตายเกิด เพราะขาดจากวิธีการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

เสียดาย กาลผ่านพ้นจนแก่แล้ว	เสียดาย แคล้วคลาดธรรม
ที่คลำหา	
เสียดาย ตนพันหนุ่มพุ่มชรา	เสียดาย เวลาลับไม่
กลับคืน	
เมื่อวัยหนุ่ม ลุ่มหลงสุดรัก	เฝ้าแต่องคค์วังพักตรีให้
งามชื่น	
ลี้มนวันนี้ พรั่งนี้มีมะรีน	จนตึกตื่น เทียวเตร
สรวลเสกกัน	
ลี้มธรรมะ ละกิเลสเหตุเกิดทุกข์	แสนสนุก ตามตันทหาว่า
สุขสันต์	
หลงวัตถุ มุหะจิตติดอธรรม	สำนักปล้น พลังน้อยคอย
แต่ตาย....	

ขจี เลิศติลภ
๒๒๐๓ ซ.วัดอนงค์ ถ.สมเด็จฯ
แขวงสมเด็จฯ เขตคลองสาน
กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐